

1920, hvad han efter min Mening burde have sørget for, da han havde været i den Samvittigheds kval ved Lensloven, saa vilde det være blevet afgjort af den kompetente Myndighed.

I øvrigt brugte den højtærede Justitsminister et Argument, som jeg syntes var godt, og det vil jeg ogsaa bruge. Han sagde saa tidt: Jeg har allerede gendrevet de nye Argumenter, der er kommet frem. Jeg vil ogsaa sige overfor den højtærede Minister, at det, som han nu igen kom frem med, allerede er gendrevet, og jeg skal derfor, for at vi kan blive færdige med Diskussionen, ikke sige mere derom.

Anden Næstformand (Parkov): Da det ærede Medlem Hr. Zahles Navn er blevet nævnt, skal jeg gøre opmærksom paa, at han ved anden Virksomhed her paa Rigsdagen er forhindret i i Øjeblikket at deltage i dette Møde.

Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Det ærede Medlem Hr. Axel Møller har selvfølgelig Ret i, at i Tilfælde af en fascistisk Usurpation maatte Højesteret for sin egen Værdigheds Skyld som Retsautoritet — hvis man overhovedet skulde respektere de 13 Herrer som Personligheder — underkende en saadan Lov, men den højtærede Justitsminister har saa sandelig ogsaa Ret i, at de 13 Herrer vilde blive fejtet bort, naar de gjorde det, og blive erstattet med 13 andre Herrer. Det er der ikke Tvivl om, og det samme vilde ske, hvis vi fik Proletariatets Diktatur, en Lenin eller Bela Kun eller hvem som helst. Men det er netop under Hensyn til de normale Forhold, vi har, for at opretholde dem det længst mulige, for at gardere Befolkningens retsbeskyttede grundlovsmæssige Goder det længst mulige mod Vilkaarligheder, at jeg vilde ønske, at de 13 Herrer ved førstkomende Lejlighed tog det moralske Mod til sig at kende en grundlovsstridig Lov grundlovsstridig. Det vilde have til Følge, at Rigsdagen indtil videre holdt sig, om jeg saa maa sige, i Skindet, sørgede for at være paa den rigtige Side af Grundloven, indtil der var kommet et Flertal, som paa grundlovsmæssig Vis, efter Grundlovens Bestemmelser, havde gennemført en ny Grundlovsbestemmelse, som sagde, at Lovgivningsmagten autentisk kunde fortolke Grundloven. Naar det var sket, saa var der ogsaa Klarhed. Men en af Delene. Det aller-

værste, det mest underminerende for Retsikkerheden og Retsbevidstheden er i Virkeligheden det, at der staar to høje Statsfaktorer som her, Lovgivningsmagten og de 13 Herrer, og balancerer Gang paa Gang paa Grænsen af det grundlovstridige, uden at den ene tør vove at underkende den anden.

Justitsministeren (Steincke): Til det ærede Medlem Hr. Holstein vil jeg blot sige: Hvor kan det være, at man i et overordentlig stort Antal Lande netop staar i den samme Situation og balancerer? Det kommer af, at man ud fra de Betragtninger, jeg her har angivet, ikke anser det for praktisk heldigt at give Højesteret denne Kompetence, og at man i al Almindelighed mener, at det Spørgsmaal maa løse sig af sig selv. Derfor vil jeg overfor det ærede Medlem Hr. Rytter sige, at naar det Tilfælde forelaa, som han nævnte, at der i en Lov, Rigsdagen uafvidende, uden at man havde lagt Mærke til det eller havde tilsigtet det, var kommet en Bestemmelse ind, hvis Grundlovsmæssighed var tvivlsom, ja, saa vilde der ikke være noget Menneske, der vilde sige noget til, at Domstolene, naar de fortolkede Loven, gjorde opmærksom paa, at denne Bestemmelse ikke var i Overensstemmelse med Grundloven. Derfor gaar det de fleste Steder, for der opstaar ikke den virkelige Kompetencestrid. Den opstaar kun i det Øjeblik, da Lovgivningsmagten med Kendskab til Forholdene siger: Det og det betragter vi som grundlovsmæssigt — i modsat Fald vilde man jo ikke vedtage det, saa var det jo en Art Revolution. Det er dér, Spørgsmaalet opstaar, og det er dér, man baade efter positiv dansk Ret og efter, hvad der vil være det heldigste, maa sige, at dér bør Højesteret holde sig tilbage, dér bør den afgørende være den Statsfaktor, som i det længste er den afgørende, den samlede Lovgivningsmagt.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Hans Rasmussen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.